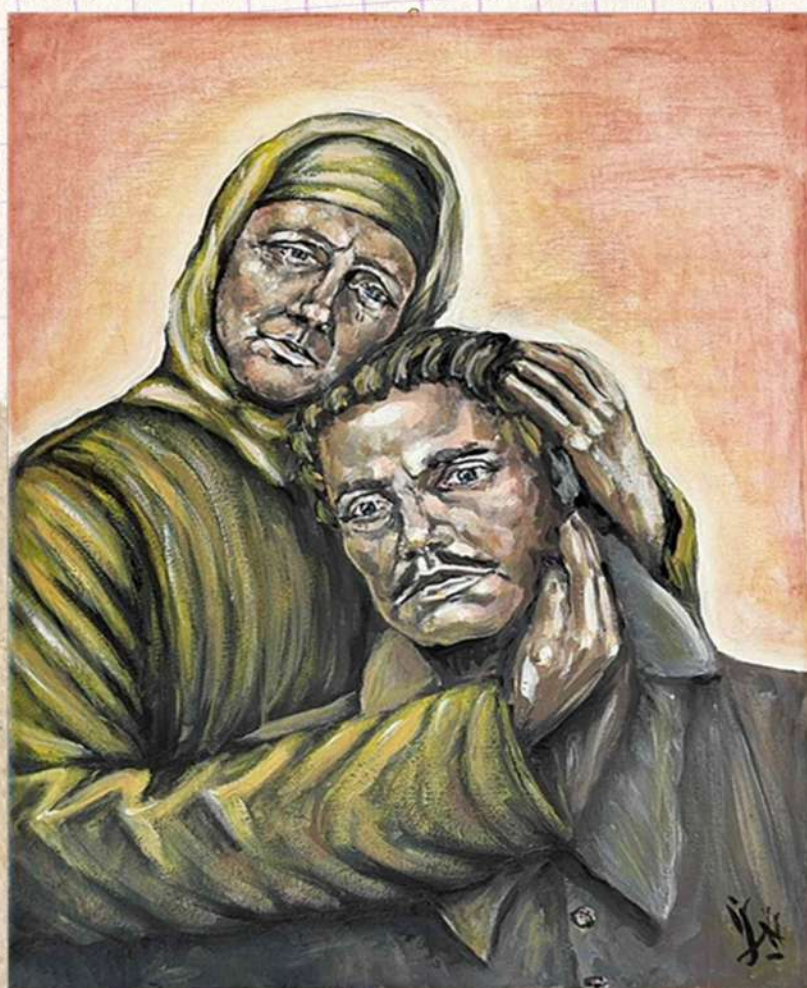

СРЕДНО УЧИЛИЩЕ
„БРАТЯ ПЕТЪР И ИВАН КАНАЗИРЕВИ“
РАЗЛОГ

КНИГА ЗА ВАСИЛ ЛЕВСКИ

ЗА БИБЛИОТЕКАТА
ОТ
УЧЕНИЦИТЕ
НА 11.А КЛАС

ПИСМО ДО ЧИТАТЕЛИЯ

Уважаеми читатели,

настоящата книга “ Книга за Левски” има за цел да представи нашия поглед за Апостола на свободата - Васил Левски. Идеята за нея дойде в часовете по история и цивилизации, който предмет за нас е профилиращ и ние наистина проявяваме интерес не само към предмета, но и към различни исторически личности и събития. Защото в часовете разбираме, че историята е не само интересна и пълна с факти, но и с много поуки. А те са важни в настоящето! За нас Левски наистина е личност, която всички познаваме, но искаме с настоящата книга да предадем интересни факти за него на идните поколения. За нас Левски трябва да остане в сърцата на всеки българин и да бъде пазен като светиня! Самата книга е с различна структура, защото решихме да не следваме стереотипи - раздвижена е, информацията е разнопосочна, за да намери всеки читател това, което търси. И сме сигурни, че читателите ще открият различни неща за себе си! Над книгата работиха всички ученици от единадесетите класове на Средно училище “ Братя Каназиреви” - с информация, с есета, послания, рисунки, стихотворения лично творчество на учениците. Искаме читателите да я разтворят с интерес и да прочетат не само първите страници, а да стигнат до края, за да разберат, че ние наистина положихме усилия и искаме да покажем нашия труд. Насладете се на всяка дума, прочетете всеки ред и после не забравяйте да ни поздравите! Приятно четене!

**ОТ СОНЯ КРЪНЧЕВА – ПРЕПОДАВАТЕЛ ПО ИСТОРИЯ И
ЦИВИЛИЗАЦИИ И ЦЕЛИЯ ЕКИП НА ЕДИНАДЕСЕТТЕ
КЛАСОВЕ НА СУ “ БРАТЯ КАНАЗИРЕВИ”**

ЖИВОТЪТ НА ЛЕВСКИ

от 7/7А клас

БИОГРАФИЯ НА ЛЕВСКИ

Васил Левски е един от най-големите герои на България и символ на борбата за освобождение от османско владичество. Роден е на 18 юли 1837 година в град Карлово, в семейството на търговци. Истинското му име е Васил Иванов Кунчев.

Левски започва своето образование в Карлово, но поради семейството си и бедността, не успява да завърши по-горни степени на обучение. В ранната си младост проявява интерес към църковната дейност и става послушник в манастир, но бързо напуска и се присъединява към войнишки редици.

През 1858 година, Левски заминава за Сърбия, където става част от български революционни движения, а след това преминава в България и започва активно да се бори за освобождението на страната.

Левски е основател и лидер на Вътрешната революционна организация, която се стреми към създаване на революционен комитет за сваляне на османската власт. През 1872 година Левски е предаден и арестуван от османските власти. След тежки изтезания, той е осъден на смърт и обесен на 18 февруари 1873 година в София. Левски не успява да осъществи своята мечта за свободна България.

РУБРИКА ЗА ЛЕВСКИ

МАЙКАТА НА ЛЕВСКИ

Гина Василева Караиванова – Кунчева

Гина Василева Караиванова-Кунчева е родена около 1810 г. в град Сопот, в семейството на Васил Караиванов и Евдокия. Омъжва се за Иван Кунчев от Карлово, с когото имат пет деца: Яна, Васил (известен като Васил Левски), Христо, Петър и Марийка. След ранната смърт на съпруга си през 1851 г., Гина поема грижите за семейството, работейки неуморно, за да осигури прехраната и възпитанието на децата си.

Гина Кунчева е известна със своята решителност и смелост. През 1869 г., след инцидент в Сопот, при който властите откриват революционни документи, тя е подложена на жестоки разпити, включително спускана в кладенец, за да издаде местонахождението на сина си Васил Левски. Въпреки мъченията, тя не разкрива нищо. Гина Кунчева доживява до Освобождението на България и умира на 27 януари (8 февруари по нов стил) 1878 г. в Карлово. Погребана е в двора на църквата “Св. Николай” в града.

Нейният живот и дела остават пример за сила и отдаденост на родината, вдъхновявайки поколения българи.

АННА МАРИЯ ГИНЧИНА 11А

ОБИКОЛКИТЕ НА ВАСИЛ ЛЕВСКИ (1868 - 1872)

Левски започва своите обиколки в България след 1868 година, когато става част от борбата за национално освобождение. Той преминава през различни райони на България, като основната цел е да създаде тайни комитети, които да подготвят въстание.

Основни цели на обиколките:

1. Организиране на комитети:

Левски се опитва да създаде мрежа от тайни революционни комитети, които да действат независимо в различни части на България.

2. Подготовка на въстание:

Комитетите трябва да бъдат в готовност за въстание срещу османската власт. Левски вярва, че въстанието трябва да бъде широко подготвено и синхронизирано в различни региони.

3. Пропаганда и събиране на средства:

Освен създаването на комитети, Левски работи активно за разпространение на революционни идеи сред българите и събиране на средства за борбата.

Значение на комитетите

1. Обиколките на Левски и неговата мрежа от революционни комитети остават един от основните етапи в подготовката на Априлското въстание през 1876 година.

2. Левски става символ на революционната борба за свобода, а неговото наследство се превръща в основа на българската национална идентичност.

ПИСМО ДО ЛЕВСКИ

Скъпи Апостоле,

Пиша ти това писмо, защото искам да ти кажа колко много се възхищавам на твоята смелост и сила. Ти даде живота си за свободата на България, без да търсиш слава или богатство.

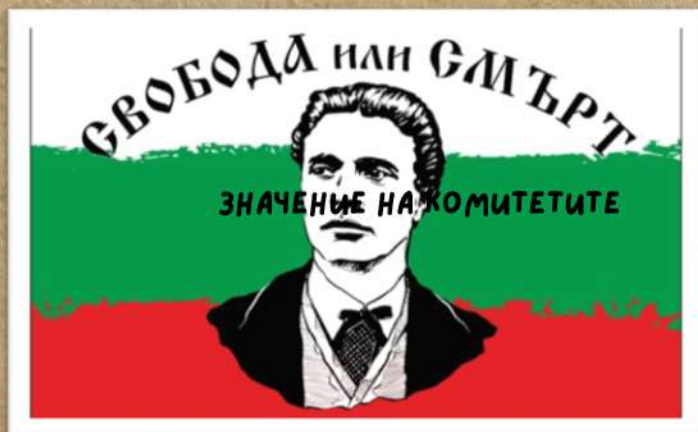
Често си мисля как си се жертвал за народа ни, без да се страхуваш. Ако беше тук, щеше да ни покажеш как да бъдем по-добри – честни, смели и силни. Учим за теб, почитаме те и се стараем да следваме примера ти.

Благодаря ти за всичко, което направи за България!

Твоето дело никога няма да бъде забравено.

Ти ни показва какво значи да обичаш родината си истински. Нека никога не забравяме примера ти и да продължим да се борим за справедливост, честност и свобода – така, както ти го направи.

Затова ти обещавам, че ще се стремя да бъда честен, добър и смел човек като теб.

ЕЛЕНА РАДОНОВА 11А

РОДОСЛОВНО ДЪРВО НА ЛЕВСКИ

Гина Кунчева (1810-1878)-майката на Левски. Тя подкрепя революционната дейност на сина си и съхранява за поколенията косите му.

Иван Кунчев- бащата на Левски. Умира на ранна възраст

Христо Кунчев(1840-1870) - помалкият брат на Левски. Поради бедност той не успява да получи високо образование. Препитава се като шивач. Върви по стъпките на брат си, но не е приет във Втората българска легия.

Петър Кунчев(1844-1881)- най-малкият от тримата братя. Участва в четата на Христо Ботев. С гордост се подписва с името Петър Левски. През Цариград стига до Русия, където се записва в Българското опълчение.

Яна Кунчева(1835-1913)- най-голямата сестра на Левски. Единствено тя има деца и продължава рода на Васил Левски

ПИСМО ДО ЛЕВСКИ

Драги Левски,

Пиша ти с уважение и признателност от името на всички, които и днес живеем с идеала

за свободна и справедлива България. Твоето дело не само промени съдбата на народа ни, но и ни завеща пример за честност, себеотрицание и безгранична вяра в отечеството.

Ти мечтаеше за “чиста и свята република”, в която всички живеят равни пред закона, без потисничество и без страх. Днес, години след твоята жертва, тези думи все още отекват в сърцата ни. Борбата за справедливост и достоен живот продължава, но не винаги успяваме да бъдем достойни за твоята саможертва.

Какво би ни казал, ако можеше да видиш днешна България? Щеше ли да бъдеш горд с нас, или щеше да ни ukориш за пропуснатите възможности? Знаем, че ако беше сред нас, нямаше да се откажеш – щеше да продължиш да се бориш, както си правел винаги.

Завеща ни не просто свобода, а отговорност – да градим бъдещето си със собствени ръце, да не търпим несправедливостта и да обичаме родината си повече от всичко.

Поклон пред делото ти, Апостоле! Ти не си просто герой от миналото – ти си съвестта на България, която ни напомня кои сме и кои трябва да бъдем.

ЕМИЛИЯ ТОСКОВА 11А

ПИСМО ДО ЛЕВСКИ

Дяконе,

Пиша ти от бъдещето – от една България, за която ти даде живота си. От онова свободно отечество, което толкова силно жадуваше и за което пожали всичко.

Днес името ти е навсякъде – по училища, булеварди, площади. Децата учат за делото ти, хората говорят за теб с преклонение. Но дали достатъчно помним заветите ти? Дали сме достойни за свободата, която ти и твоите съратници извоювахте с кръв и саможертва?

Ти мечтаеше за чиста и свята република, за народ, който сам кове съдбата си, за единение, за справедливост. А днес често сме разделени, потънали в дребни борби, забравили за общото благо. Понякога сякаш повече тачим паметниците ти, отколкото идеалите ти. Но знай, Левски, че все още има българи, които вярват в думите ти, които се стремят да живеят с чест и достойнство. Има хора, които не се предават пред трудностите, които работят за народа си и не чакат някой друг да свърши делото.

Питаме се често: ако беше сред нас днес, щеше ли да се гордееш с нас? Щеше ли да намериш в нашите дела онази саможертва, която ти направи?

Може би не сме стигнали там, където ти би искал да бъдем, но не сме спрели да вървим по твоя път. И докато тези въпроси ни измъчват, значи има надежда. Значи има пламък, който още гори.

Поклон пред подвига ти, Дяконе. Делото ти не е забравено.

ИВА СКОВАРДАНОВА 11А

ЦИТАТИ НА ЛЕВСКИ

"ВРЕМЕТО Е В НАС И НИЕ СМЕ ВЪВ ВРЕМЕТО, ТО НАС ОБРЪЩА
И НИЕ НЕГО ОБРЪЩАМЕ."

"ДНЕСНИЯТ ВЕК Е ВЕК НА СВОБОДАТА."

"АКО СПЕЧЕЛЯ, ПЕЧЕЛЯ ЗА ЦЯЛ НАРОД - АКО ЗАГУБЯ, ГУБЯ
САМО МЕНЕ СИ."

"НА ДРАГО СЪРЦЕ ДА ОБИЧАМЕ ОНОГОВА, КОЙТО НИ ПОКАЖЕ
ПОГРЕШКАТА, ИНАК ТОЙ НЕ Е НАШ ПРИЯТЕЛ."

"С МОЯТА КОНЧИНА НЕ СВЪРШВА ПЪТЯТ, КОЙТО ТРЯБВА ДА
ИЗВЪРВИТЕ."

"ТРЯБВА ДА СЕ ЖЕРТВА ВСИЧКО, ПА И СЕБЕ СИ ДОРИ."

"ДЕЛА ТРЯБВАТ, А НЕ ДУМИ."

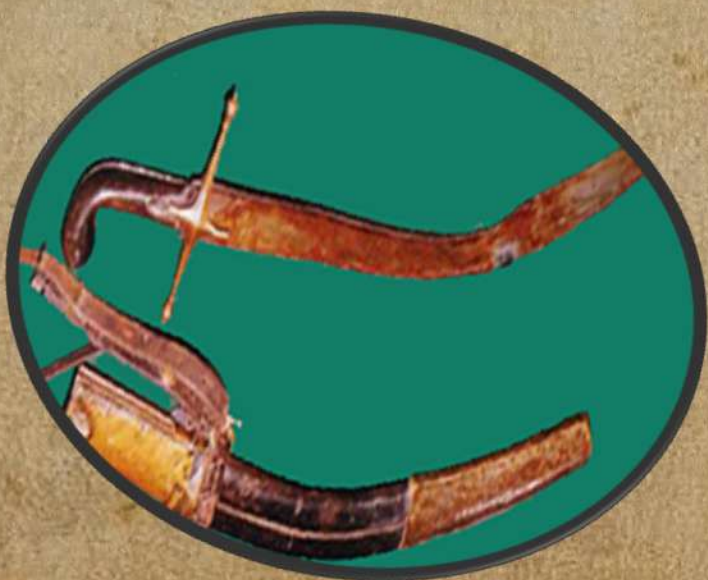
"ЗАКЛЕВАМ СЕ ПРЕД НАШЕТО ОТЕЧЕСТВО БЪЛГАРИЯ, ЧЕ
ЩЕ ИЗПЪЛНЯВАМ ТОЧНО ДЛЪЖНОСТТА СИ."

САБЯТА НА ЛЕВСКИ

Сред безценните реликви , свързани с Апостола на свободата , се откроява една особена сабя – оръжие , което носи не само бойния дух на епохата , но и величието на човека , посветил живота си на българската кауза. Сред безценните реликви , свързани с Апостола на свободата , се откроява една особена сабя – оръжие , което носи не само бойния дух на епохата , но и величието на човека , посветил живота си на българската кауза. Сабята на Васил Левски , съхранявана в Националния военноисторически музей , е кавалерийска , с изящна извивка и дръжка от месинг. Това не е просто оръжие – това е символ на една борба , водена не само с хладна стомана , но и с ум , стратегия и безгранична смелост.

Смята се , че Левски е придобил тази сабя по време на службата си като четник в Първата българска легия в Белград или в по – късните си революционни години. Въпреки че Апостола не е известен с участие в мащабни сражения , той винаги е готов да се бори – ако не с оръжие в ръка , то с несломимия са дух и пламенната си вяра в свободата.

Днес тази сабя не е просто музеен експонат. Тя е безмълвен разказвач на историята на един човек , който предпочете пътя на саможертвата пред удобствата на примирението. Един поглед към нея ни връща в бурните племена на Възраждането , когато Левски , с поглед , вперен в бъдещето , вървеше напред – въоръжен със сабя , но воден от идеали , по – могъщи от всяко оръжие.

ИВОНА НАЙДЕНСКА 11А

ПЕЧАТНАТА ФОРМА НА ЛЕВСКИ

Печатничката на Васил Левски е малко преносимо печатарско пособие, състоящо се от четири дървени рамки, метални букви, мастилен тампон и четка за почистване. С нея Левски е отпечатвал празни бланки за квитанции, с които се е осчетоводявали постъпленията от частните комитети и техните членове. Според изследователи печатничката е била донесена в Ловеч от Ангел Кънчев, помощник на Левски, изпратен от Българския революционен централен комитет (БРЦК).

В последните си дни Апостола поверява печатничката, заедно с комитетския архив и своето тефтерче, на Никола Сирков, който я зашива в седлото на коня си. Година след Освобождението съпругата му предава безценната реликва.

Интересен факт е, че Левски не просто е използвал печатната форма за квитанции, но и я е считал за начин да внесе ред и дисциплина в революционната дейност. Всяка сума, събрана за делото, е била официално документирана, което подчертава неговия държавнически подход – организирана и отчетна борба за свобода. Още по-впечатляващо е, че Левски сам се е учил да борави с печатните пособия и е развил силно чувство за документалност и отчетност, което го отличава от други революционни дейци. Това е поредното доказателство за неговата далновидност и способността му да мисли стратегически за бъдещето на България.

КОНСТАНТИНА ЧОБАНОВА 11А

**„АПОСТОЛЪТ НА СВОБОДАТА –
НАРИСУВАН С ВДЪХНОВЕНИЕ”**

СОФИЯ САНДИГО-РАДЕВА 11Б

РЕВОЛВЕРЪТ НА ЛЕВСКИ

Във витрините на Националния военно-исторически музей (НВИМ) е експониран дългоцевен мощен револвер модел Gasser M 1870 (Гасер), който бил притежание на Апостола на националноосвободителните борби на българите- Васил Левски.

Върху него е нанесен серийният номер № 16671. Изработен е от стомана и дърво. Револверът е предаден на Етнографския музей през 1897 г. „най-вероятно от Марин поп Луканов или от Христо Иванов (Книговезеца).

По сведения на негови съратници, Левски не се разделял с револвера и разчитал на неговите добри качества.

Притежаването на такъв револвер е свидетелство за добрите познания на Левски по отношение на огнестрелните оръжия. Защото по това време австро-унгарските револвери “Gasser” се ползвали свисока популярност в Европа, където получили широко разпространение благодарение на високата си надеждност и поразяваща способност.

Освен за пряко бойно действие револверът многократно Васил Левски използва и при заклеването на революционните комитети

МАРИЕТА БАХАНОВА 11А

КЪЩАТА НА ЛЕВСКИ

Родната къща на Васил Левски се намира в западната част на Карлово. Тя е от ранния период на Възраждането.

Строена е през 18 век от Кунчо Иванов, дядото на Левски, а след това е обитавана от двамата му сина Иван и Въльо Кунчеви.

Къщата е малка едноетажна сграда. Каменни стълби отвеждат в зимника, стая, иззидана почти в земята. Вляво от стълбището има килер без прозорец със сандък за брашно, нощви и други съдове. Вдясно е скривалището. Пред него, в стената, е вграден долап, на който вътрешната стена е дървена вратичка, измазана с вар. В долапа се нареждали нагънати черги, за да се закрива вратичката на самото скривалище.

Горе къщата има две стаи. В едната стопаните са нощували през лятото, а другата е била гостна. Непосредствено до нея е долепена работилницата – ниска постройка, състояща се от стая, в която са плели гаитани и полуоткрита бояджийница.

Дълги години необитавана къщата рухва в годините около Освобождението. Възстановена е през 1933г. върху разкритите и основи по проект на арх. Димитър Иванов. Материалите и трудът са дар от гражданите на Карлово и войниците от местния гарнизон, организирани от обществен комитет начело с тогавашния кмет на града Аристотел Янакиев.

МАРИЯ БОРИСОВА 11А

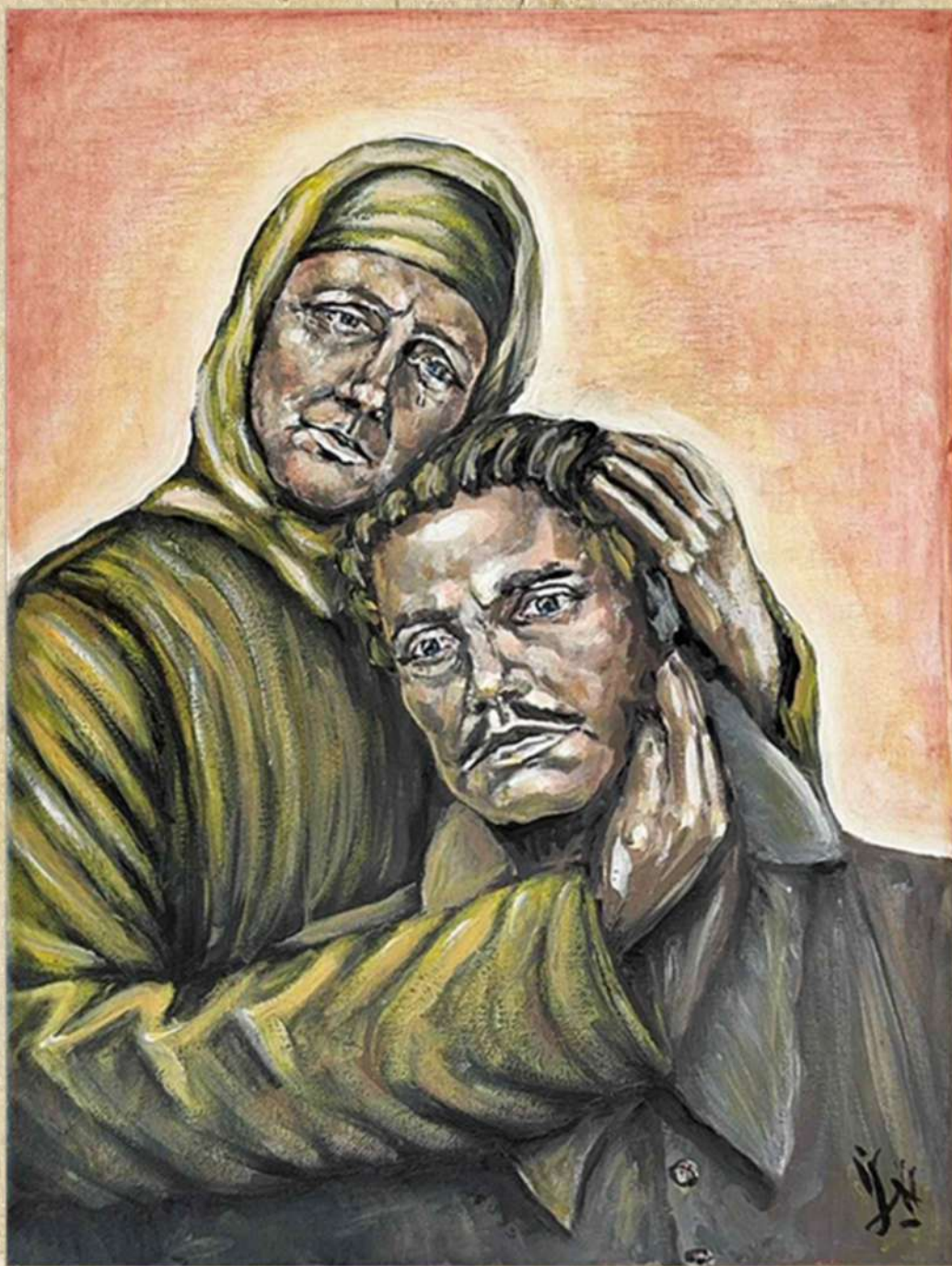
ПАМЕТНИКЪТ НА ЛЕВСКИ В ЛОВЕЧ

Паметникът на Васил Левски Левски в Ловеч е открит на 27 май 1964г. и е най-големият и внушителен паметник на Васил Левски. Един от символите на града и част от герба му в продължение на 40години.

На 25 април 1959 г. се приема предложението и взема решение № 57 за построяване на паметника. Създадена е десетчленна комисия, оглавявана от Никола Пелов. Обявен е конкурс за проект на паметника. Проведен е на 2 февруари 1960 г. като всички предложени проекти са отхвърлени. След десет дни се взема решение проектирането и изпълнението на паметника да се възложи на колектив от скулпторите Георги Гергов, Илия Илиев, Иван Кесяков, Димитър Димитров и архитектите професор Александър Доросиев и Душко Романов. Представеният проект е приет. На 5-метров гранитен постамент извисява ръст скулптурно-архитектурен еднофигурен паметник на Васил Левски с височина 9 метра и тежина 10 тона. Общата височина на паметника е 14 метра. Към 15 ноември 1963 г. в Бронзолеярната на Съюза на българските художници е завършено отливането на фигурата на Васил Левски. Пренесена е в гр. Ловеч на части. След извършване на монтажните работи на 27 май 1964 г. паметникът официално е открит при участието на голямо множество граждани и официални лица. След вълнуващо тържество със слова и приветствия лентата на откриването е прерязана от министър- председателя на НРБ Тодор Живков.

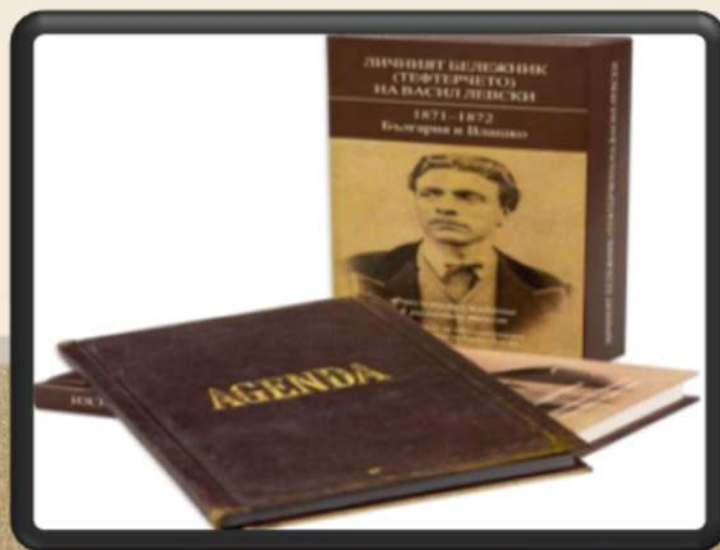
**„ЛЕВСКИ – НАРИСУВАН С ОБИЧ
И ЧВАЖЕНИЕ“**

СИЯНА ЮРКОВА 11Б

ТЕФТЕРЧЕТО НА ЛЕВСКИ

Телефтерчето на Васил Левски е с размери 13,7 см. дължина и 8,2 см. широчина. Заглавната корица носи наименование: Agenda, дума от латински произход, придобила значението бележник, телефтерче. Бележникът не е датиран, но от записаното в него е видно, че бележките се отнасят главно за 1871-1872 година. На стр. 33-38 са записани 114 стиха от стихотворението „На прощаване“ на Христо Ботев. Липсват първите 9 стиха. Вероятно Левски ги е записал изцяло, но в бележника липсват листа. Записаният текст на Ботевата творба има различия с първата редакция, обнародвана във в. „Дума на българските емигранти“. Предполага се, че е записана, когато двамата са живеели заедно край Букурещ.

Днес документът се съхранява в Българския исторически архив намиращ се в Народната библиотека „Св. Св. Кирил и Методий“

ЛИЧНИТЕ ВЕЩИ НА ЛЕВСКИ

Сабята на В.Левски е с дължина 870 мм с дървена ножница с метален обков в горния и долния край. До 1967 г. се пази в скривалището на Левски в Троянския манастир.

След изграждането на музея "Васил Левски" в Ловеч през 1967 г. е предадена в него.

Печатничката на Апостола е донесена в България от Ангел Кънчев, пренесена в Ловеч тя се пази в къщата на Мария и Никола Сиркови. В 1901г. Д-р Петър Стоянов я прибира и предава в музея на читалището, запазена е и днес се намира в музея "Васил Левски"-Ловеч.

Двустранно изработени от малки късове червен восък печати на няколко селища (Свищов, Оряхово, Орхание, Карлово, Ловеч, Пловдив, Търново), с които Васил Левски е заверявал печатите от червен восък, едностранно или пътният си билет (тескерето), за да избегне необходимостта от лично представяне пред органите на властта.

Дяконското кръстче на В.Левски е подарък от вуйчо му архимандрит х. Василий, донесено през 1861г. от Божи гроб. Съхранява се в Националния военноисторически музей, предадено през 1940 г. от племенницата на Апостола София Зидарова.

СТИХОТВОРЕНИЯ ЗА ЛЕВСКИ

Песен за Апостола
(Асен Босев)

Над Родината издига
стан хайдушкият Балкан —
неговия ръст достига
Левски — дивен великан!

Левски — верен вожд народен,
смел Апостол и храбец,
предан, чист и благороден,
за правдив живот борец.

Той с потайни комитети
вред родината покрил,
в тези комитети светил —
лъч Апостола им бил.

А османските потери,
като кучетата зли,
душели да го намерят
с тъмни помисли-стрели.

Левски с тях се разминавал —
тук търговец, там овчар.
Тук с чалма ефенди ставал,
там с кобила — въглищар.

Със соколов поглед виждал,
крачел със сърце на лъв.
Свободата ни съзиждал —
сред опасностите — пръв.

На бесило бил обесен.
Но безсилен бил врагът.
Възвишил се е до песен
Левски в стръмния си път.

Левски
(Цветан Ангелов)

-Бате, кой е тоя
синеок герой?
-Левски, мило братче,
се нарича той.

В робство и неволя,
беден се родил,
но сърцат пораснал
малкият Васил.

Имал глас на славей
и орлов замах —
над селцата родни
спускал се без страх.

Неговите думи
вдигнали на крак
беден и заможен,
старец и хлапак.

Ободрил народа
В мъка и беда.
Готвил го да тръгне
в бой за свобода.

ПАМЕТНИКЪТ НА ЛЕВСКИ В СОФИЯ

Паметникът на Васил Левски е паметник на българския национален герой Васил Левски, разположен в центъра на столицата София, недалеч от мястото, където на 18 февруари (6 февруари стар стил) 1873 година е екзекутиран Левски.

Паметникът е мястото, където над столетие България се покланя пред своя герой, наричан Апостол на свободата. Така първият Софийски градски общински съвет в освободения град, по искане на първия софийски кмет Димитър Хаджикоцев, взема решение да бъде издигнат паметник на Апостола на българската свобода Васил Левски.

КЪЩАТА НА РАЙНО ПОПОВИЧ

Предполага се, че точно тук, в малка стая за молитва, Васил Левски е изпял първите си църковни песнопени Калдъръмът в двора помни стъпките и на други видни възрожденци, които са се учили на четмо и писмо.

Къщата не е просто дом, а и символ на историята и културата на местните хора. Освен като жилище на Райно Попович, къщата има значение и като място на обществена дейност. Тя била важен център за революционната активност и националното освобождение през османската епоха.

Райно Попович е известен със своите усилия за освобождението на България и е част от събитията, свързани с подготовката на Априлското въстание и борбата за независимост.

ЦЪРКВАТА „СВ. БОГОРОДИЦА“ В КАРЛОВО

В храма „Успение на Света Богородица“ е служил като йеродякон Игнатий Васил Левски. Рядко срещана негова фотография се съхранява в Неделното училище към църквата.

Строежът на църквата е завършен през 1851 година от майстор Атанас Мазнев от Брацигово.

Храмът представлява трикорабна базилика, с една апсида и три свода. Иконостасът е от орехово дърво.

Няма стенописи, но има оригинални и възстановени икони от представители на Самоковската художествена школа като Станислав Доспевски. Гранитните колони са реставрирани, а амвонът е със специален статут. От 2004 година, председател на храм „Успение на Пресвета Богородица“ е свещеник Христо Минчев Минчев, а от 2011 г. към храма функционира и неделно училище, което води съпругата му презвитера Нели Минчева. Към храма има и хор със 100-годишна традиция.

ПИСМАТА НА ЛЕВСКИ

Писмата на Васил Левски са изключително важен исторически документ, който ни дава прозорец към мислите, идеите и стратегията на Апостола на свободата. Левски е написал десетки писма през периода на подготовката и дейността си за Освобождението на България от османско иго. Тези писма, писани предимно до близки съратници, организации или други важни личности от революционното движение, разкриват много занеговото вътрешно убеждение и неговия стремеж към свободата. Основните теми в писмата му са: Тайните революционни комитети: Левски създава и координира мрежа от революционни комитети, които играят ключова роля в подготовката на въстания. Националната свобода и обединението: Левски е категоричен в своите убеждения, че България трябва да бъде свободна и независима. Погледът върху социалните и политическите проблеми: Левски проявява изключителна социална чувствителност и се противопоставя на всякакви форми на несправедливост, било то политическа или социална. Морал и саможертва: Левски често напомня на своите съратници за важността на наличния пример и саможертвата за общото дело. Тактика и стратегия: Левски проявява много добра стратегическа мисъл, като планира внимателно действията на революционните комитети и мобилизацията на хора за въстания. Сред най-известните писма на Левски са: Писмото до Любен Каравелов от 1871 година, в което Левски изразява възмущението си от незнанието на част от българските интелектуалци за нуждата от революционна борба. Писмото до Н. О. Михайловски (1871), в което Левски дава насоки за организацията на въстанието и призовава за обединение в борбата. Писмото до Степан Караджа (1872), което съдържа важни инструкции за дейността на комитетите и конкретни предложения за действия.

КРЪСТЧЕТО НА ЛЕВСКИ

Кръстчето е подарък на Васил Левски от вуйчо му архимандрит Василий, който му го носи от второто си поклонение на Божи гроб. Вероятно Левски получава кръста между 1858 – 1862 г. Вътрешният кръст е изработен от сребро, а външният от оловна сплав. На обратната страна на кръстчето има медальон. При реставрационни работи е отворен медальона, като в него са открити кичур коса на Левски и снимка на Апостола. Направен е ДНК анализ на косите на Васил Левски, предадени от сестра му Яна и на намерения в медальона на кръстчето кичур. При направените проучвания заключението на специалистите е, че кичура намерен в медальона е принадлежал на Васил Левски. Този кръст е носен от Васил Левски, като дякон Игнатий и след това като ръководител на Вътрешната революционна организация. След смъртта на Левски кръстът е запазен от сестра му Яна, а тя от своя страна го оставя на дъщеря си София Зидарова, която го предава във Военноисторическия музей през 1940 г.

ХРИСТО ТУМБЕВ 11А

КОСИТЕ НА АПОСТОЛА

През 1864 г. навръх Великден в местността „Алтън чаир“ в покрайнините на Карлово сам Апостола сваля монашеското си расо и отрязва косата си. Дава я на майка си със заръката да я пази. Гина Кунчева прибира кичурите от косата му и ги държи цял живот близо до сърцето си. След нейната смърт пък ги прибира дъщеря ѝ Яна, а след това през 1907 г. косата е предадена на министъра на просвещението. Министерството я предоставя на Етнографския музей, а през 1942 г. е предадена на тогавашния Главен военен музей, днес Национален военно-исторически музей. От 2000 г. част от косите на Апостола се съхраняват в мемориалния параклис „Всех Святых Болгарских“ в Музея в Карлово. Един негов кичур има и в столичната църква „Света София“.

ХРИСТО БОРИСОВ 11А

**ЩЕ ТЕ ПОМНИМ КАКТО
ПРЕДИ, ТАКА И СЕГА!**

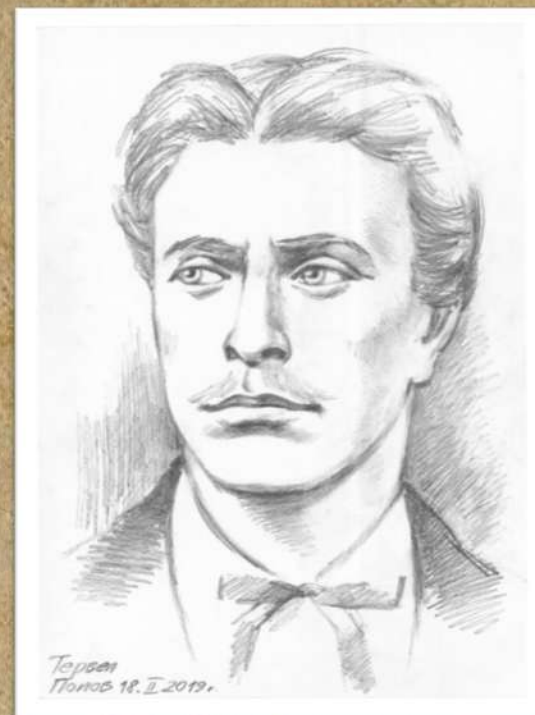

Отлитат годините в захлас,но делото му славно живее в нас. Велик апостол наш един, на народа български любим,пази и закриля своята родина,заради която смело и гордо загина.За която сърце му буйно тупти,за страната, където живееш ти.Без страх в очите и душата, с надежда и смелост се хвърли във войнатада покаже на враговете коварни,че българите не ще им са подвластни.Левски е герой храбър, непобедим,погубил за нас живота си един,който завинаги ще грее като слънце в небесатаи ще бъде на народа свободен светлината. Ще те помним както преди, така и сега,знай Апостоле, че те обича твоята страна!

КРИСТИНА ГОЛОВА 11В

ВАСИЛ ЛЕВСКИ

От малък още той, таял в себе си надежда една- за България, свободна и могъща страна. Та така по пътя на дързостта, взел тази своя мечта и я превърнал в една истинска съдба. С ум и храброст, заслужено спечелил прякора си той историл така, че ний днес да живеем в мир и покой! Криел се по пещери, гори, но не го било страх, а пред турците се правел на тих и плах. Пазели го хора, даже и животни, но предал го Поп Кръстьо за три жълтици - недостойни. Та ето на - спожили бесилото му на врата и казали си те, че краят това бе! Но дори и мъртъв - примерът останал вечен, последвали го хората, хвърлили се в боя, на смъртобречен! А там горе в планината, кръвта му седи пролята. Но нека, символ е тяна неговата смелост и добрина! И въпреки гибелта, той остава героят на нашата страна! Дълбоко в нашите сърца, живее неговата душа!

ПЕТЯ МИКОВА 8А

ЕСЕ ЗА ВАСИЛ ЛЕВСКИ

Васил Иванов Кунчев. Левски... Кой е Левски? Човекът, дал живота си за една любов – България. Човекът, жертвал живота си за една кауза – свободата. Наричаме го Апостола на свободата. Неговото име отдавна се е превърнало в символ на българското – във всяка педя земя, по която стъпваме, във всяка глътка въздух, която поемаме.

Виждам Левски като пример за човек, който се издига над своето време. Той вярва в равенството между хората, в правото на всеки да живее свободно и достойно. Тази негова идея не е просто част от миналото – тя е жива и днес. Тя ме кара да се замисля, как аз мога да допринеса за обществото, да бъда честна, смела и решителна в делата си. Васил Левски е не просто историческа личност, той е идеал, който и до днес вдъхновява поколения българи. Целият му живот е низ от примери, които извисяват нацията. В името на делото той е бил едновременно и добър, и безпощаден, невидим и ярък, колкото строг, толкова и справедлив. С всички, с които се е познавал и с които е работил се възхищавали от него. И Раковски, и Ботев, и Вазов. Единствено предателят не е разбрал светлината му. Левски е с нас и днес. Носим го в нашите представи за редно и нередно. Носим в душите си неговата любов към Родината. В моите очи той е символ на саможертва, смелост и непоколебима вяра в свободата. В Апостола на свободата аз виждам онзи синтезиран образ, от който тъй неотложно има нужда България в смутното време, изковало българската свобода.

Левски е днешната мяра за историята, за времето, за миналото, за бъдещето, за държавата, за народа, за човека, за нас. Моят Левски е символ на надеждата и стремежа към свобода – качества, които никога няма да загубят своята стойност. Моят Левски е Човек, който ще ни напомня, че времето е в нас и ние сме във времето, че то нас обръща, а ние обръщаме него. Днес, когато живеем в свободна държава е важно да помним неговия пример. Той ни учи, че промяната започва от самите нас, от нашите действия и отговорности.

В моите очи Васил Левски е не просто герой от миналото, а морален компас, който ни напомня, какво означава да обичаш Родината си.

1837 - ∞

ПИСМО ДО ЛЕВСКИ

Пиша това писмо с дълбоко уважение и възхищение към твоите усилия и упоритост за свободата на България. Твоята смелост, постоянство и непоколебим дух вдъхновяват много поколения. Вярвам, че твоята визия за една свободна и независима България е не само мечта, а и цел, за която трябва да се борим всеки ден.

Надявам се, че твоят пример ще продължи да ни води в трудните моменти и ще ни напомня, че всяка борба изисква жертви, но също така и вяра в бъдещето.

Нека никога не забравяме твоите думи и дела, които оставят незабравим отпечатък в историята на нашата страна.

С уважение и благодарност,
Радост Драгосинова.

РАДОСТ ДРАГОСИНОВА 8В

ЛЕВСКИ

До всички, които носят свободата в сърцата си, Днес, когато споменаваме Васил Левски, нека не го разглеждаме просто като историческа личност, а като вечен символ на смелост, саможертва и любов към Родината. Той не беше просто революционер – беше мечтател, който вярваше в една свободна България, в свят, където „всички народи ще бъдат равни“. Апостолът не се страхуваше да отдаде живота си за народа. Преминаваше през градове и села, запалвайки искрата на свободата в душите на българите. Не търсеше слава, не търсеше лична изгода – целият му живот беше посветен на една идея: България да бъде независима и справедлива държава. Днес неговите думи и дела продължават да живеят в нас. Свободата, за която той мечтаеше, е наша отговорност. Нека не забравяме саможертвата му, нека бъдем достойни за нея. Да носим в себе си неговата честност, сила и вяра в справедливостта. Поклон пред паметта на Васил Левски!

ЛЮБОСЛАВ ВЛАХОВ

ЛИСМО ДО ЛЕВСКИ

Драги Левски:

Пиша ти от бъдещето, от една България, която днес е свободна, благодарение на твоята саможертва и на делото на всички, които последваха пътя ти. Твоите думи и идеали не само че не са забравени, но продължават да живеят в сърцата на поколенията.

Ти мечтаеше за чиста и свята република, за парод, който сам решава съдбата си, без тирания и страх. Днес България я има – независима, с народ, който носи в себе си духа на свобода. Но все още има трудности, има предателства – не такива, каквито познаваш, но други скрити в безразличието и липсата на вяра.

И все пак, твоята жертва не е била напразна. Твоят образ е навсякъде – в училищата, в умовете на младите, в историята, която никога няма да забравим. Остава ни да се запитаме: достойни ли сме за твоето дело? И правим ли достатъчно, за да запазим България такава, каквато си я мечтал? Поклон пред теб, Апостоле! Твоето безсмъртие е наш дълг.

АЛЕКСАНДРА МАНОВА

ВАСИЛ ЛЕВСКИ

Васил Иванов Кунчев роден на 18 юли 1837 г. в Карлово, известен като Васил Левски, е български национален герой. Той е идеолог и организатор на българската национална революция, основател на Вътрешната революционна организация (ВРО). Известен е и като Апостола на свободата, заради организирането и разработването на революционна мрежа за освобождаване на България от османско владичество. Пътува по страната и създава частни революционни комитети, които да подготвят обща революция. Неговата мечта е чиста и свята република, в която всички да имат равни права, независимо от своята народност и вероизповедание.

На 3 март 1862 година заминава за Сърбия и взема участие в Първата българска легия на Раковски в Белград. Запознава се отблизо с бунтовните среди на българската емиграция. Заради своята ловкост и храброст по време на сраженията с турците за белградската крепост Васил получава името Левски (според легендата е направил „лъвски“ скок по време на военни упражнения в Сърбия). На този етап изпитва силно влияние на Раковски и възприема идеята за организиране на чети, чрез които да се вдигне народът на въстание. След разтурянето на легията се присъединява към четата на дядо Ильо войвода. През 1863 година заминава за Румъния и след кратък престой се завръща в България. През пролетта на 1864 година, навръх Великден в Сопот, Левски в присъствието на най-близките си приятели сам отрязва дългите си монашески коси. От този момент той става мирски дякон на свободата.

На 22 септември 1872 година Димитър Общи организира обир на турската поща в Арабаконак. Левски е против, но е подкрепен единствено от поп Кръстю Никифоров. Залавянето на участниците нанася тежък удар на революционната организация. Левски получава нареждане от БРЦК и Каравелов за вдигане на въстание, но отказва да го изпълни и решава да прибере архивите на ВРО от Ловеч и да се прехвърли в Румъния. На 27 декември 1872 година бива заловен от турската полиция до Къкринското ханче. При залавянето му Левски притежава редовно тескере за пътуване, дадено му от Малък Добри Койнов от ловешката махала Дръстене, но го гълта, за да го скрие от турците. Съдът осъжда Левски на смърт чрез обесване. На 18 февруари 1873 година присъдата е изпълнена в околностите на София. Мястото на обесването на Васил Левски се намира в центъра на днешна София, където е издигнат негов паметник.

СВОБОДА-БРЕМЕ ИЛИ ВЪРХОВЕН ИДЕАЛ

Има личности, чиито животи не принадлежат само на времето, в което са живели. Те са обречени на вечност, защото мислите и делата им надхвърлят границите на човешката тленност. Васил Левски е една от тези фигури – апостол не само на българската свобода, но и на нравствения избор, пред който всеки човек рано или късно застава.

Свободата – дума, която днес произнасяме с лекота, но дали осъзнаваме тежестта ѝ? За Левски тя не е била нито абстрактно понятие, нито утопичен идеал, а цел, която изисква да бъде отстоявана със саможертва, с преданост, дори с изолация. Той не е просто революционер – той е човек, който избира да се откаже от личното си съществуване, за да се слее с една по-висша идея. Каква е цената на подобно решение?

Няма по-жестокото изпитание за човека от това да познае свободата в нейната пълнота, а след това да осъзнае, че самото ѝ постигане изисква лишения. Истински свободният не е този, който прави каквото пожелае, а онзи, който съзнателно поема отговорността за съдбата си. Левски не е бил подвластен на страхове, защото е осъзнал, че свободата не е дар, който чака да бъде получен – тя е бремe, което трябва да бъде понесено.

Днес, когато свободата изглежда даденост, не е ли парадоксално, че толкова често я губим в дребнавото удобство, в безразличието, в отстъплението пред неправдата? Левски не е оставил само наследство от думи, а завет, който ни задължава да се запитаме – какво означава да си свободен не просто в държава, но и в духа си? Да избереш ли пътя на съвестта, макар и осеян с препятствия, или да се отдадеш на безличното съществуване?

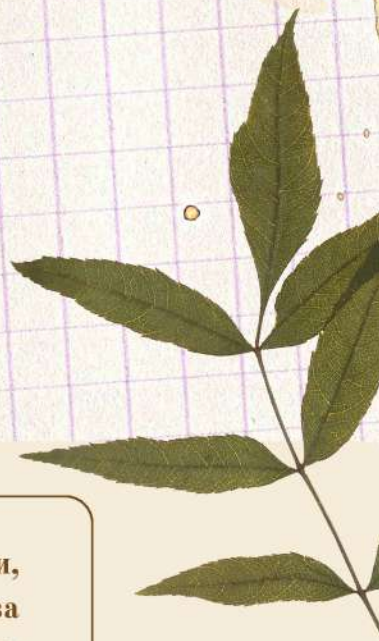
Свободата не се изчерпва с липсата на окови – тя е състояние на духа, което изисква постоянна бдителност. И може би най-големият въпрос, който Левски би ни задал днес, не е „Обичате ли свободата?“, а „Готови ли сте да я носите с цялата ѝ тежест?“

Защото, както той сам е казал:
„Ако спечеля, печеля за цял народ – ако загубя, губя само мене си.“

ЧЕТЕНЕТО Е ВЪВЪХНОВЕНИЕ

Четенето е прекрасен начин да разширите знанията си, въображението и креативността си. Независимо дали става въпрос за художествена или нехудожествена литература, то може да ви пренесе в различни светове, култури и гледни точки. Освен това четенето помага за обогатяване на речника, развиване на критичното мислене и дори намаляване на стреса. То е забавна и релаксираща дейност, която можете да практикувате навсякъде и по всяко време. С толкова много жанрове и теми, от които да избирате, винаги има книга, която може да привлече интереса ви. Защо тогава не вземете книга още днес и не позволите на ума си да изследва нови светове?

*“Четенето ви отвежда на приключение,
запознавайки ви с нови места, хора и идеи.
Тъо е нещо повече от просто хоби.”*

РЕВЮ НА КНИГА

Заглавие:

Автор :

Жанр :

Страница:

Оценка : ★ ★ ★ ★ ★

Обобщение:

Любим цитат:

Последна мисъл :
